

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 232/08-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. októbra 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť L., T., právne zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky pod sp. zn. IV/1 Gn 144/08 a takto

r o z h o d o l :

1. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 144/08 porušila základné právo L. na ochranu práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky z a k a z u j e pokračovať v porušovaní označeného základného práva.

3. L. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 11 908,32 Sk (slovom jedenásťtisícdeväťstoosem slovenských korún a tridsaťdva halierov), ktorú j e Generálna prokuratúra Slovenskej republiky p o v i n n á vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. I. R. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

Odôvodnenie :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 232/08-24 z 27. mája 2008 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť L., T. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) pod sp. zn. IV/1 Gn 144/08.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ podaním z 25. augusta 2008 a tiež aj generálna prokuratúra vo vyjadrení z 29. júla 2008 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 11. apríla 2007 podal Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru P. (ďalej len „polícia“) trestné oznámenie, podľa ktorého pri ťažbe dreva v národných prírodných rezerváciách Tichá dolina a Kôprová dolina vo Vysokých Tatrách dochádzalo k porušovaniu zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov tým, že sa ťažba vykonávala bez súhlasu na zásah do biotopov, bez výnimky z ochrany druhov a bez posúdenia vplyvu ťažby na životné prostredie. Trestné oznámenie bolo 16. apríla 2007 doplnené odborným posudkom Ing. E. B. a Mgr. J. F. Uznesením polície sp. zn. ČVS: ORP-951/OSV-PP-2007 zo 4. mája 2007 bolo trestné oznámenie odmietnuté. Sťažovateľ poveril svojim zastupovaním vo veci trestného oznámenia advokátku JUDr. I. R. (ďalej len „advokátka“), ktorá 9. mája 2007 predložila polícii splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa vo veci jeho trestného oznámenia z 11. apríla 2007. Sťažovateľ zastúpený advokátkou podal proti uzneseniu polície 14. mája 2007 sťažnosť, ktorej dôvody doplnil 16. mája 2007. Uznesením Okresnej prokuratúry P. (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 326/07-10 z 1. júna 2007 bola sťažnosť proti

uzneseniu polície zamietnutá ako sťažnosť neoprávnenej osoby. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že uznesenie bolo doručené 10. mája 2007, pričom advokátka sťažovateľa bez toho, aby v zákonnej lehote podala sťažnosť, len v podaní zo 16. mája 2007 uviedla, že v mene sťažovateľa podala už predtým sťažnosť. Ďalej dospela okresná prokuratúra k záveru, že sťažnosť podaná advokátkou v mene sťažovateľa treba považovať za sťažnosť neoprávnenej osoby, keďže Trestný poriadok priznáva právo na zastúpenie splnomocnenou osobou iba poškodenému, nie aj oznamovateľovi, pričom sťažovateľa nemožno považovať v danej veci za poškodeného. Napokon bolo konštatované, že nebolo pripojené ani splnomocnenie sťažovateľa na jeho zastupovanie advokátkou. Popri uznesení okresnej prokuratúry z 1. júna 2007 bol doručený aj jej prípis z toho istého dňa č. k. 1 Pn 326/07-11 označený ako „*Spracovanie kalamitného dreva v NPR Tichá dolina a NPR Kôprová dolina vo Vysokých Tatrách – podnet*“. Z prípisu vyplýva, že okresná prokuratúra považovala podanie sťažovateľa smerujúce proti uzneseniu polície za podnet na preskúmanie správnosti postupu polície, pričom dospela k záveru, že postupu polície nemožno nič vyčítať. Sťažovateľ prostredníctvom advokátky žiadosťou z 8. augusta 2007 požiadal Krajskú prokuratúru v P. (ďalej len „krajská prokuratúra“) o preskúmanie postupu okresnej prokuratúry. K žiadosti pripojil fotokópie listinných dôkazov preukazujúcich jednak predloženie splnomocnenia zo strany sťažovateľa pre advokátku, ako aj podanie sťažnosti proti uzneseniu polície v zákonnej lehote. Poukázal na ustanovenie čl. 47 ods. 2 ústavy, podľa ktorého má každý právo na právnu pomoc pred štátnymi orgánmi a orgánmi verejnej správy od začiatku konania. Prípisom krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 165/07-7 z 3. októbra 2007 bol podnet odložený ako nedôvodný, keďže napádané postupy a rozhodnutia boli v súlade so zákonom. Krajská prokuratúra považovala podnet na preskúmanie postupu okresnej prokuratúry za opakovaný podnet v zmysle § 34 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Podľa zistenia krajskej prokuratúry v policajnom spise, ale ani v dozorovom spise okresnej prokuratúry sa nenachádzalo splnomocnenie sťažovateľa pre advokátku a nebolo ku dňu rozhodovania okresnej prokuratúry políciou predložené. Sťažnosť proti uzneseniu polície podaná v mene sťažovateľa bola podaná oneskorene podaním zo 16. mája 2007, aj keď je označená ako doplnenie sťažnosti. Doklady predložené advokátkou nasvedčujú bez pochyb tomu, že splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa bolo predložené. Ako však vyplýva

z obsahu spisu, ale aj z telefonického informácie prokurátorky, splnomocnenie jej nebolo políciou predložené, a nie je ani obsahom predloženého spisu. Stalo sa tak zrejme nedopatrením pri organizačnej zmene štruktúr Policajného zboru Slovenskej republiky. Správny je preto záver, že sťažnosť bola podaná oneskorene. Vo všeobecnej rovine je dôvodná námietka týkajúca sa skutočnosti, že okresná prokuratúra nepovažovala advokátku za legitimovanú konať v mene sťažovateľa, keďže sťažovateľ nie je poškodeným, ale oznamovateľom. Podstatná je však skutočnosť, že postup orgánov prípravného konania bol vecne správny. Krajská prokuratúra napokon s poukazom na ustanovenie § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre upozorňuje, že ďalší opakovaný podnet bude vybavený len vtedy, ak bude obsahovať nové skutočnosti. Podnetom z 10. januára 2008 sťažovateľ požiadal generálnu prokuratúru o preskúmanie vybavenia jeho podnetu krajskou prokuratúrou, pričom svoje podanie označil ako opakovaný podnet. Poukázal na to, že v konaní bol zastúpený advokátkou, predloženie splnomocnenia preukázal listinnými dôkazmi, a proti uzneseniu polície podal v zákonnej lehote sťažnosť, čo tiež dokumentoval. Z uvedených skutočností vyvodil, že bolo povinnosťou okresnej prokuratúry rozhodnúť o jeho sťažnosti proti uzneseniu polície meritórnym spôsobom. Keďže preukázateľne podal sťažnosť proti uzneseniu polície, nebolo možné toto jeho podanie považovať za podnet a následné ďalšie podanie krajskej prokuratúre za opakovaný podnet, lebo za opakovaný podnet treba považovať podanie z 10. januára 2008 adresované generálnej prokuratúre. Sťažovateľ nesúhlasil ani s názorom vysloveným v merite veci. Prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 144/08-4 z 15. februára 2008, ktorý bol advokátke doručený poštou 25. februára 2008, generálna prokuratúra podnet sťažovateľa z 10. januára 2008 posúdila ako ďalší opakovaný podnet vo vzťahu k vybaveniu predchádzajúceho podnetu krajskou prokuratúrou, pričom námietky sťažovateľa voči kvalifikácii jeho podnetu z 8. augusta 2007 nemajú oporu v zákone o prokuratúre. Vo vecnej rovine sa neuvádzajú žiadne nové okolnosti, ktoré by neboli známe už z predchádzajúcich podnetov. Preto ďalší opakovaný podnet treba bez ďalších opatrení ako nedôvodný odložiť.

Podľa názoru sťažovateľa postupom generálnej prokuratúry došlo k porušeniu označeného základného práva podľa ústavy, a to z viacerých hľadísk. Predovšetkým bolo treba brať na zreteľ, že sťažovateľ sa domáhal preskúmania postupu krajskej prokuratúry.

Podľa § 54 ods. 2 zákona o prokuratúre nadriadeným prokurátorom sa na účely vybavenia rozumie generálny prokurátor okrem iného aj vtedy, ak ide o preskúmanie vybavenia podnetu krajským prokurátorom. Toto špeciálne ustanovenie (vo vzťahu k odseku 1) exkluzívne definuje pre účely konania podľa zákona o prokuratúre a na vybavenie podnetu pojem nadriadeného prokurátora špecifickým spôsobom oproti definícii uvedenej v odseku 1. Preto príslušným na vybavenie podnetu sťažovateľa z 10. januára 2008 bol výlučne generálny prokurátor Slovenskej republiky. Ďalej nemožno súhlasiť s názorom, podľa ktorého podanie sťažovateľa z 10. januára 2008 bolo ďalším opakovaným podnetom, lebo v skutočnosti bolo opakovaným podnetom. Je to tak preto, že riadny opravný prostriedok podaný proti uzneseniu polície nebolo možné považovať za podnet. Generálna prokuratúra pochybila aj tým, že napriek svojmu postaveniu a úlohám nevykonala na základe dôkazov predložených sťažovateľom žiadne opatrenia, na ktoré je oprávnená a ktoré by viedli k odstráneniu porušenia zákonnosti a k vyvodu zodpovednosti za porušenie práva.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 144/08 s tým, aby sa generálnej prokuratúre zakázalo pokračovať v porušovaní označených práv sťažovateľa. Sťažovateľ požaduje tiež náhradu trov konania.

Z vyjadrenia generálnej prokuratúry z 29. júla 2008 doručeného ústavnému súdu 8. augusta 2008 podpísaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky JUDr. D. T. (ďalej len „generálny prokurátor“) vyplýva, že sťažnosť považuje za nedôvodnú a žiada vysloviť, že označené základné právo sťažovateľa nebolo porušené s tým, aby bola sťažnosť zamietnutá. Vo veci podaných oznámení sťažovateľa a J. F. z 11. apríla 2007 konala polícia, ktorá po doplnení oznámenia obstaraním príslušných listinných podkladov uznesením z 11. apríla 2007 postupom podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku oznámenie odmietla. Uznesenie spolu s vyšetrovacím spisom bolo predložené 4. mája 2007 okresnej prokuratúre, ktorá po preskúmaní uznesenia a príslušného spisu tento vrátila späť polícii 18. mája 2007 so žiadosťou o podanie správy o nadobudnutí právoplatnosti uznesenia.

Okresná prokuratúra rozhodla o podaných sťažnostiach 1. júna 2007 tak, že ich zamietla z dôvodov § 193 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, teda ako sťažnosti podané neoprávnenou osobou. Súčasne vec vybavila i postupom podľa § 31 zákona o prokuratúre, a to osobitným podaním adresovaným advokátke. V čase rozhodovania okresnej prokuratúry o podaných sťažnostiach súčasťou vyšetrovacieho spisu, ale ani súčasťou podaných sťažností nebolo splnomocnenie pre advokátku. Následne o podaní advokátky dožadujúcej sa preskúmania postupu okresnej prokuratúry rozhodovala krajská prokuratúra. Vzhľadom na argumentáciu advokátky o tom, že bola splnomocnenou zástupkyňou oznamovateľa, dozorujúci prokurátor následne v októbri 2007 zisťoval existenciu jej splnomocnenia. Zistil, že advokátka predložila splnomocnenie na zastupovanie oznamovateľa J. F. 4. mája 2007 Obvodnému oddeleniu Policajného zboru V. (ďalej len „obvodné oddelenie“), pričom tento orgán 15. mája 2007 splnomocnenie odstúpil polícii. Z uvedených skutočností vyplýva, že splnomocnenie advokátky na zastupovanie J. F. bolo doručené orgánu, ktorý 4. mája 2007 vo veci nekonal, pričom v tomto čase polícia ako príslušný orgán už rozhodovanie o podaných oznámeniach skončila vypracovaním uznesenia o odmietnutí a spisový materiál 4. mája 2007 doručila okresnej prokuratúre. Znamená to, že splnomocnenie nebolo doručené orgánu, ktorý vo veci konal. Krajská prokuratúra vybavila podanie sťažovateľa ako opakovaný podnet vo veci trestného oznámenia. Dôvody, pre ktoré bolo podanie sťažovateľa kvalifikované ako opakovaný podnet podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre, sú podrobne rozvedené v prípise krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 165/07-7 z 3. októbra 2007. Vybavenie opakovaného podnetu napadol sťažovateľ na generálnej prokuratúre podaním z 10. januára 2008. S prihliadnutím na spôsob vybavenia veci (vybavenie opakovaného podnetu) je generálna prokuratúra toho názoru, že na vybavenie tohto ďalšieho podnetu z 10. januára 2007, teda na zistenie, či obsahuje nové skutočnosti, bola príslušná krajská prokuratúra. Generálna prokuratúra vyrozumiením sp. zn. IV/1 Gn 144/08 z 15. februára 2008 ďalší opakovaný podnet sťažovateľa bez ďalších opatrení ako nedôvodný odložila. Vo vzťahu ku krajskej prokuratúre je z obsahu podanej sťažnosti rozhodnou námietka spočívajúca v tvrdení, že postupom, pri ktorom podanie sťažovateľa z 8. augusta 2007 posúdila a vybavila listom č. k. 1 Kn 165/07-7 z 3. októbra 2007 ako opakovaný podnet, mu odňala právo, resp. možnosť domáhať sa preskúmania svojho podnetu adresovaného krajskej prokuratúre

prostredníctvom inštitútu opakovaného podnetu. Sťažovateľ má zrejme na mysli skutočnosť, že mu bolo odňaté právo na posúdenie a vybavenie jeho opakovaného podnetu generálnou prokuratúrou. K tvrdeniu sťažovateľa, že jeden prokurátor generálnej prokuratúry kvalifikoval jeho podanie ako podnet podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre a druhý ako opakovaný podnet podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre, treba uviesť, že list generálnej prokuratúry č. k. 1 Kn 165/07-3 zo 17. augusta 2007 je iba formálnym potvrdením prijatia podania. Postupom orgánov prokuratúry nebolo porušené právo sťažovateľa domáhať sa preskúmania zákonnosti postupu polície v dvojinštančnom prieskumnom konaní. Totiž odhliadnuc od skutočnosti, že rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní o podaných trestných oznámeniach sú vecne správne, bolo uznesenie polície v tejto veci posúdené z hľadiska jeho zákonnosti v dvojinštančnom postupe. Ak okresná prokuratúra zamietla sťažnosť podanú sťažovateľom (oznamovateľom) ako podanú neoprávnenou osobou postupom podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, tak ide iba o formálne rozhodnutia vydané bez preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia vo veci. Práve z uvedeného dôvodu podľa ustálenej praxe orgánov prokuratúry v týchto prípadoch sa podanie posudzuje a vybavuje aj ako podnet podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre. Opakovaný podnet podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre potom vybavuje nadriadená krajská prokuratúra, ktorá vybavuje aj prípadný ďalší podnet (§ 34 ods. 2 zákona o prokuratúre). Znamená to, že podanie sťažovateľa bolo aj v tomto prípade posudzované v dvojinštančnom prieskumnom konaní. Nemožno súhlasiť ani s vecnou stránkou podanej sťažnosti, a to v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie predpisov hmotného a procesného trestného práva s poukazom na nekonanie orgánov činných v trestnom konaní o obsahovo rovnakých trestných oznámeniach sťažovateľa a J. F. Generálna prokuratúra napokon považuje za potrebné zdôrazniť, že aktivity sťažovateľa a iných vyvíjané v súvislosti s odstraňovaním následkov kalamity z novembra 2004 vyvolávajú právny chaos. Podávajú sa často opakovane s rovnakým, alebo veľmi podobným obsahom, sú adresované viacerým štátnym ustanovizniám súčasne a zneužívajú existenciu európskej ochranárskej legislatívy, ktorá nie vždy korešponduje s platnou slovenskou legislatívou, ako aj skutočnosť, že príslušné zákony si navzájom odporujú. Do rozhodovacej činnosti orgánov štátnych lesov a orgánov štátnej ochrany prírody vnášajú právnu neistotu a vyvolávajú stav právnej nepostihnuteľnosti páchatel'ov takéhoto protispoločenského

konania. Takto vyvolaná pasivita orgánov ochrany štátnych lesov spôsobuje v súčasnosti nevyčísliteľné morálne, spoločenské i materiálne škody v podobe postupnej fyzickej likvidácie najvzácnejších lesných porastov v chránených krajinných územiach a rezerváciách Tatranského národného parku, a to v dôsledku masívneho, nekontrolovaného premnoženia podkôrneho hmyzu (lykožrúta smrekového a iných) v národnej prírodnej rezervácii Tichá a Kôprová dolina v Podbanskom, ale aj v iných chránených lokalitách. V tomto smere iniciovala generálna prokuratúra v júni 2008 trestné konanie, ktoré dosiaľ nie je ukončené. Takéto počínanie ochranárskych združení považuje generálna prokuratúra za neprijateľné z hľadiska ochrany oprávnených záujmov spoločnosti, ale aj za odporujúce čl. 41 ods. 1 až ods. 4 ústavy.

Z repliky sťažovateľa z 25. augusta 2008 doručenej ústavnému súdu faxom toho istého dňa a poštou 26. augusta 2008 vyplýva, že nepovažuje argumentáciu generálnej prokuratúry za akceptovateľnú. Trvá na požadovanom návrhu nálezu uvedenom v sťažnosti a trovy právneho zastúpenia vyčísl'uje celkovou sumou 12 017 Sk. Požaduje pritom odmenu za tri úkony právnych služieb v roku 2008 po 3 176 Sk, tri režijné paušály po 190 Sk a 19 % dane z pridanej hodnoty zo základu dane 10 098 Sk vo výške 1 919 Sk. Predovšetkým vytyka generálnej prokuratúre, že nijako nereagovala na námietku, podľa ktorej zákonom predpísaný spôsob vybavovania opakovaného podnetu sa nedodržel tým, že ho vybavil prokurátor generálnej prokuratúry, a nie samotný generálny prokurátor. Ďalej uvádza, že generálna prokuratúra nespochybňuje skutočnosť, že sťažnosť proti uzneseniu polície bola podaná včas. Sťažnosť nepovažuje za dôvodnú predovšetkým preto, že advokátka predložila splnomocnenie na zastupovanie oznamovateľa J. F. 4. mája 2007 obvodnému oddeleniu, ktoré však v danej veci nekonalo. Sťažovateľ nenachádza jasnú súvislosť medzi predložením splnomocnenia daného J. F. a sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorú podal sťažovateľ, a nie J. F. Z predložených listinných dôkazov nesporne vyplývalo, že podaním z 9. mája 2007 predložila advokátka splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa nie obvodnému oddeleniu, ale polícii, ktorá odmietla trestné oznámenie sťažovateľa uznesením zo 4. mája 2007. Podľa § 187 ods. 1 Trestného poriadku sa sťažnosť podáva orgánu, proti uzneseniu ktorého smeruje, preto splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa advokátkou bolo nepochybne predložené kompetentnému orgánu. Sťažovateľ teda

postupoval v plnom súlade s Trestným poriadkom a svoje podania adresoval vecne aj miestne príslušným orgánom. Pokiaľ vinou zlej organizácie práce, nedbanlivosti alebo iného pochybenia orgánov činných v trestnom konaní došlo k situácii, keď podania sťažovateľa neboli predložené orgánu, ktorý o sťažnosti rozhodoval, nijaké ustanovenie žiadneho právneho predpisu neumožňuje toto pochybenie pričítať na ťarchu sťažovateľa, ktorý má právo domáhať sa predpísaným spôsobom svojho práva na orgánoch Slovenskej republiky a tomuto právu zodpovedá povinnosť orgánov Slovenskej republiky postupovať v súlade s právnymi predpismi, ktoré ich činnosť upravujú. Preto pokiaľ sa okresná prokuratúra, ktorá nemala k dispozícii podanú sťažnosť, ale ani splnomocnenie sťažovateľa udelené advokátke, rozhodla nevyžiadať si tieto listiny, resp. dôkazy o včasnosti ich podania napriek tomu, že došlé podanie advokátky zo 16. mája 2007 zjavne vyvolávalo pochybnosti o úplnosti spisového materiálu a sťažnosť odmietla ako podanú neoprávnenou osobou, potom toto pochybenie mala napraviť krajská prokuratúra na základe podaného podnetu, čo sa však nestalo. Generálna prokuratúra nerozlišuje medzi právom sťažovateľa na riadne vybavenie podanej sťažnosti v zmysle Trestného poriadku a jeho právom na to, aby jeho podnety, opakované podnety a ďalšie opakované podnety boli vybavené spôsobom predpísaným zákonom o prokuratúre. Sťažnosť proti uzneseniu o odmietnutí trestného oznámenia je riadny opravný prostriedok v zmysle Trestného poriadku, pričom z ustanovenia § 192 až § 195 Trestného poriadku vyplýva postup pri rozhodovaní o sťažnosti. Citované ustanovenia nedávajú možnosť na to, aby sťažnosti proti uzneseniu mohol nadriadený orgán vybaviť inak ako rozhodnutím o sťažnosti. Zákon o prokuratúre dáva zároveň právo na to, aby podnety boli vybavované spôsobom tam uvedeným, pričom existuje právo domáhať sa preskúmania vybavenia podnetu opakovaným podnetom. Preto nemožno súhlasiť s názorom, že námietky sťažovateľa boli v konečnom dôsledku preskúmané v dvojínštančnom postupe. Dvojínštančný postup neznamená rozhodovanie na dvoch stupňoch podľa rôznych právnych predpisov. Nemožno súhlasiť ani s názorom, podľa ktorého odmietnutie trestného oznámenia políciou bolo vecne správne. Sťažovateľ napokon reaguje aj na tú časť vyjadrenia generálnej prokuratúry, ktorá sa síce priamo nevzťahuje na predmet konania, avšak vyjadruje postoj generálneho prokurátora k činnosti sťažovateľa. Sťažovateľ je týmto vyjadrením hlboko otrasený. Nemôže uveriť, že generálny prokurátor v podaní ústavnému súdu poukazuje na to, že sťažovateľ je združením

vyvolávajúcím právny chaos, vnášajúcim do rozhodovacej činnosti orgánov štátnych lesov a orgánov štátnej ochrany prírody stav právnej neistoty a vyvoláva stav právnej nepostihnuteľnosti páchatel'ov takéhoto protispoločenského konania. V právnom štáte je protispoločenské konanie definované tým, že je považované zákonom za trestný čin, priestupok alebo iný delikt. V právnom štáte neexistuje iné protispoločenské konanie než také, ktoré je za takéto označené v zákone. So zreteľom na tieto skutočnosti sťažovateľ zdôrazňuje, že vnášanie právnej neistoty do rozhodovacej činnosti orgánov štátnych lesov a orgánov štátnej ochrany prírody zákon nepovažuje za trestný čin, priestupok a ani iný delikt. Preto sťažovateľ nevie celkom dobre pochopiť, čo mal na mysli generálny prokurátor vyjadrením, že sťažovateľ vnáša právnu neistotu do rozhodovacej činnosti týchto orgánov. Vo všeobecnosti neexistuje právnická osoba, ktorú by bolo možné zaradiť pod pojem orgán štátnych lesov. Pokiaľ ide o európsku ochranársku legislatívu, sťažovateľ ani v tomto prípade celkom dobre nechápe, čo sa tým malo na mysli. Sťažovateľ je aktívnym občianskym združením, ktorého cieľom je ochrana životného prostredia. Preto svoje aktivity smeruje k tomu, aby životné prostredie bolo také priaznivé, ako to zaručuje čl. 44 ústavy. Pri naplnení svojich cieľov postupuje vždy v súlade s ústavou, medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a zákonmi. S ľútosťou treba konštatovať, že argumentácia generálneho prokurátora sa nedá neporovnať s argumentáciou iného prokurátora v inej krajine v inom čase.

II.

Z uznesenia polície sp. zn. ČVS: ORP-951/OSV-PP-2007 zo 4. mája 2007 vyplýva, že trestné oznámenie podané sťažovateľom 11. apríla 2007 pre podozrenie z prečinov ohrozenia a poškodenia životného prostredia podľa § 300 ods. 1 Trestného zákona a porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona, ku ktorým malo dôjsť v apríli 2007 vo Vysokých Tatrách v národných prírodných rezerváciách Tichá dolina a Kôprová dolina počas spracovania kalamitného dreva, sa odmieta, lebo nie je dôvod na začatie trestného stíhania.

Z prípisu advokátky z 9. mája 2007 adresovaného polícii vyplýva, že vo veci trestného oznámenia z 11. apríla 2007 zastupuje sťažovateľa a v prílohe predkladá

splnomocnenie. Z podacieho lístka vyplýva, že zásielka bola polícii odoslaná doporučené 9. mája 2007 z Pošty K. pod podacím číslom 80381 745.

Z podania advokátky zo 14. mája 2007 adresovaného polícii vyplýva, že podáva sťažnosť proti uzneseniu polície zo 4. mája 2007 s tým, že dôvody sťažnosti doplní v lehote troch dní. Z podacieho lístka vyplýva, že zásielka bola polícii odoslaná doporučené 14. mája 2007 z Pošty K. pod podacím číslom 80364 081.

Z podania advokátky zo 16. mája 2007 adresovaného polícii vyplýva, že doplňuje dôvody sťažnosti podanej 14. mája 2007. Z podacieho lístka vyplýva, že zásielka bola polícii odoslaná doporučené 16. mája 2007.

Z uznesenia okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 326/07-10 z 1. júna 2007 vyplýva, že sťažnosť advokátky sťažovateľa proti uzneseniu polície zo 4. mája 2007 sa zamietá, lebo bola podaná neoprávnenou osobou. Uznesenie polície o odmietnutí trestného oznámenia bolo sťažovateľovi doručené 10. mája 2007. Advokátka sťažovateľa osobitným podaním zo 16. mája 2007 síce doplnila sťažnosť, avšak bez toho, aby predtým v mene sťažovateľa bola podaná samotná sťažnosť. Preto sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú. Okrem toho treba uviesť, že oprávnenou osobou na podanie sťažnosti proti rozhodnutiu polície je oznamovateľ a poškodený. V danom prípade oznamovateľ nie je zároveň aj poškodenou osobou. Ustanovenia Trestného poriadku pritom nepriznávajú oznamovateľom ako takým právo na zastupovanie splnomocnenou osobou, lebo takéto právo je priznané iba poškodenému v zmysle ustanovenia § 46 a nasl., ako aj § 53 Trestného poriadku. Navyše advokátka k svojmu podaniu nepripojila ani splnomocnenie od sťažovateľa na jeho zastupovanie.

Z prípisu okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 326/07-11 z 1. júna 2007 označeného ako „*Spracovanie kalamitného dreva v NPR Tichá dolina a v NPR Kôprová dolina vo Vysokých Tatrách – podnet*“ vyplýva, že sťažnosť advokátky podaná v mene sťažovateľa proti uzneseniu polície zo 4. mája 2007 bola zamietnutá, lebo bola podaná neoprávnenou osobou. Aj napriek tomu však sťažnosť bola posúdená ako podnet v zmysle § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre na preskúmanie postupu polície pri vybavovaní trestného oznámenia. V rámci

takéhoto preskúmania postupu polície možno dôjsť k záveru, že uznesenie o odmietnutí trestného oznámenia je zákonné a riadne odôvodnené.

Z prípisu krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 165/07-7 z 3. októbra 2007 vyplýva, že opakovaný podnet sťažovateľa z 8. augusta 2007 proti postupu okresnej prokuratúry je nedôvodný a odkladá sa bez prijatia konkrétnych prokurátorských opatrení s výnimkou písomného usmernenia okresnej prokuratúry týkajúceho sa posudzovania postavenia zástupcu oznamovateľa. Zároveň sa sťažovateľ vyrozumieva, že podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet bude vybavený len vtedy, ak bude obsahovať nové skutočnosti. Podľa názoru krajskej prokuratúry z obsahu policajného spisu vyplýva, že hoci podaním zo 16. mája 2007 boli doplnené dôvody sťažnosti zo 14. mája 2007, v skutočnosti sťažnosť v mene sťažovateľa podaná nebola a v prílohe podania sa nenachádza ani splnomocnenie od sťažovateľa na jeho zastupovanie advokátkou. To znamená, že ani v policajnom spise, ale ani v dozorovom spise okresnej prokuratúry sa ku dňu rozhodovania o sťažnosti splnomocnenie nenachádzalo, z čoho vyplýva, že spolu so sťažnosťou nebolo prokuratúre predložené splnomocnenie, ktoré preto ani nemohlo byť vzaté do úvahy. Navyše niet pochyb ani o tom, že sťažovateľova sťažnosť bola podaná oneskorene, aj keď je označená ako doplnenie sťažnosti zo 14. mája 2007, lebo pôvodná sťažnosť v mene sťažovateľa podaná nebola. Prílohou teraz posudzovaného podania bola však aj kópia splnomocnenia z 8. mája 2007 (adresovaná 9. mája 2007 polícii). Tvrdeniu o predložení splnomocnenia nasvedčuje bez pochyb aj predložená kópia podacieho lístka doporučenej zásielky. Ako však vyplýva z obsahu spisu, ale aj z telefonickej informácie prokurátorky splnomocnenie nebolo predložené okresnej prokuratúre, a nie je obsahovou súčasťou policajného, resp. dozorového spisu. Stalo sa tak zrejme nedopatrením pri opätovnej organizačnej zmene štruktúr Policajného zboru Slovenskej republiky. Vo veci konajúca prokurátorka preto vyvodila správny záver, že sťažnosť bola podaná oneskorene, o čom však nerozhodla samostatným uznesením, čo možno považovať za procesný nedostatok. Ako to totiž vyplýva z ustanovenia § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, v poradí prvým dôvodom na zamietnutie sťažnosti podľa tohto zákonného ustanovenia je podanie sťažnosti oneskorene. Vo všeobecnej rovine treba považovať za dôvodnú námietku brojacu proti názoru, že vzhľadom na § 53 ods. 1 Trestného poriadku môže mať splnomocnenca iba

poškodený a zúčastnená osoba, nie teda oznamovateľ. Prinajmenšom z ustanovenia čl. 47 ods. 2 ústavy vyplýva každému právo na právnu pomoc aj pred štátnymi orgánmi. Pokiaľ ide o uplatnenie tohto ústavného práva, nemôžu orgány činné v trestnom konaní pristúpiť k posúdeniu tejto otázky zužujúcim výkladom príslušných ustanovení Trestného poriadku a nebrať do úvahy základné právne zásady, na ktorých je postavený právny poriadok. Z uvedeného dôvodu bude príslušná súčasť prokuratúry písomne upravená.

Z podania advokátky sťažovateľa z 10. januára 2008 adresovaného generálnemu prokurátorovi označeného ako „*Podnet na preskúmanie vybavenia podnetu prokurátorom Krajskej prokuratúry v Prešove - opakovaný podnet*“ vyplýva, že hoci v predchádzajúcich podaniach bolo listinnými dôkazmi preukázané tak predloženie splnomocnenia na zastupovanie sťažovateľa advokátkou, ako aj včasné podanie sťažnosti proti uzneseniu polície, krajská prokuratúra napriek tomu nenapravila pochybenie okresnej prokuratúry, ktorá sťažnosť zamietla jednak ako oneskorene podanú, ale tiež aj ako sťažnosť podanú neoprávnenou osobou. Nemožno tiež súhlasiť s názorom krajskej prokuratúry, ktorá považovala podanie sťažovateľa adresované krajskej prokuratúre za opakovaný podnet v zmysle § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre. Napokon nemožno súhlasiť ani so stanoviskom krajskej prokuratúry v merite veci.

Z upovedomenia generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 144/08-4 z 15. februára 2008 vyplýva, že podanie sťažovateľa z 10. januára 2008 bolo posúdené ako ďalší opakovaný podnet vo vzťahu k vybaveniu jeho predchádzajúceho podnetu krajskou prokuratúrou, lebo námietky sťažovateľa voči kvalifikácii jeho podnetu z 8. augusta 2007 nemajú oporu v zákone o prokuratúre. Vo vecnej rovine sťažovateľ neuviedol žiadne nové okolnosti, ktoré by neboli známe z jeho predchádzajúcich podnetov. Na námietky citované vybavenie reaguje, pričom do dôsledkov a zrozumiteľne ich objasňuje a vyčerpávajúcim spôsobom sa s nimi vyrovnáva. Za podstatné treba označiť súlad rozhodnutí podriadených prokuratúr vrátane spôsobu vybavenia okresnej prokuratúry z 1. júna 2007 s rozhodnutiami orgánov štátnej správy týkajúcimi sa ťažby kalamitného dreva v Tichej a Kôprovej doline. Vyhovieť požiadavkám sťažovateľa by znamenalo vytvorenie stavu právnej neistoty v podobe diametrálne rozličných rozhodnutí orgánov štátnej správy a prokuratúry týkajúcich sa toho istého problému. Takýto stav nemožno akceptovať, a to tým skôr, že uvedené rozhodnutia

orgánov štátnej správy neboli v riadnom opravnom ani mimoriadnom konaní zrušené a vytvárajú tak zákonnú bázu pre posudzovanie aktivít súvisiacich s ťažbou kalamitného dreva v oboch uvedených lokalitách. Vzhľadom na to, že ďalší opakovaný podnet z 10. januára 2008 neobsahuje žiadne podstatne nové skutočnosti, než tie, ktoré boli predmetom citovaného vybavenia, a s poukazom na poučenie uvedené v citovanom vybavení treba podnet bez ďalších opatrení ako nedôvodný odložiť. Upovedomenie podpísal prokurátor JUDr. L. H. Podľa dátumovej pečiatky advokátky bolo jej upovedomenie doručené 25. februára 2008.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1. Ústavný súd môže zároveň zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva... v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany

dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva na oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy vykonávajú (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ústavy). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu teda predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite poskytne (mutatis mutandis napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04).

Vyššie formulované ústavné závery sa v zásade vzťahujú nielen na ochranu poskytovanú súdmi, ale aj na ochranu poskytovanú inými orgánmi Slovenskej republiky.

Z pohľadu ústavného súdu je potrebné venovať sa najprv niektorým skutkovým otázkam.

Podľa tvrdenia sťažovateľa jeho trestné oznámenie z 11. apríla 2007 bolo odmietnuté uznesením polície zo 4. mája 2007. Generálna prokuratúra však vo svojom vyjadrení tvrdí, že k odmietnutiu trestného oznámenia došlo uznesením polície z 11. apríla 2007. Vzhľadom na to, že z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii a ktorých podstatný obsah je uvedený v časti II, je celkom nepochybné, že išlo o uznesenie zo 4. mája 2007, treba tvrdenie generálnej prokuratúry považovať za mylné.

Ďalej sa javí zo skutkového hľadiska sporné, či advokátka predložila polícii splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa a či podala v mene sťažovateľa v zákonnej trojdňovej lehote sťažnosť proti uzneseniu polície zo 4. mája 2007. Z listinných dôkazov predložených sťažovateľom jednoznačne vyplýva, že 9. mája 2007 bolo polícii doporučeným listom odoslané splnomocnenie sťažovateľa pre advokátku a 14. mája 2007 bola doporučené odoslaná polícii aj sťažnosť. Keďže sťažnosťou napadnuté uznesenie polície sťažovateľ prevzal 10. mája 2007 (ako to výslovne vyplýva z odôvodnenia uznesenia okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 326/07-10 z 1. júna 2007), posledným dňom

zákonnej trojdňovej lehoty na podanie sťažnosti by bol 13. máj 2007, ktorý však pripadol na nedeľu. Preto sa zákonná lehota predĺžila do najbližšieho pracovného dňa, ktorým bol 14. máj 2007 pripadajúci na pondelok. Preto sťažnosť na základe predložených listinných dôkazov bola podaná včas.

Podľa okresnej prokuratúry v spisovom materiáli, ktorý jej predložila polícia, sa nenachádzalo ani odvolanie zo 14. mája 2007, ale ani splnomocnenie pre advokátku. Bolo tam iba podanie zo 16. mája 2007, ktorým sa sťažnosť doplnila, pričom toto podanie bolo odovzdané na poštovú prepravu už po zákonnej lehote.

Ani podľa krajskej prokuratúry sa v predloženom spise polície ku dňu rozhodovania o sťažnosti sťažnosť a splnomocnenie nenachádzali, lebo tam bolo iba oneskorené podanie zo 16. mája 2007. Tvrdeniu sťažovateľa o predložení splnomocnenia nasvedčuje však nepochybne kópia podacieho lístka doporučenej zásielky.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ listinnými dôkazmi dostatočným spôsobom preukázal tak predloženie splnomocnenia, ako aj podanie sťažnosti v zákonnej lehote. Kým nebudú tieto dôkazy vyvrátené (napr. informáciou z pošty o tom, že doporučené zásielky v skutočnosti neboli doručené), bude potrebné vychádzať z toho, že sťažnosť proti uzneseniu polície zo 4. mája 2007 bola podaná včas a oprávnenou osobou. Nemožno mať totiž nijaké pochybnosti ani o tom, že sťažovateľ mal právo byť zastúpený advokátom v postavení oznamovateľa trestného činu pri ústavne konformnom výklade zákona v intenciách čl. 47 ods. 2 ústavy. Okrem toho, sťažnosť bola podaná orgánu, ktorý napadnuté uznesenie vydal, teda v intenciách § 187 ods. 1 Trestného poriadku. Pritom je bez akéhokoľvek právneho významu okolnosť, komu adresoval svoju sťažnosť proti uzneseniu polície zo 4. mája 2007 ďalší oznamovateľ J. F.

Možno zhrnúť, že orgány prokuratúry nepovažovali za možné meritórne preskúmať vecnú správnosť uznesenia polície zo 4. mája 2007 v rámci konania o sťažnosti postupom podľa Trestného poriadku zo štyroch rôznych dôvodov. Išlo jednak o to, že sťažnosť bola podaná oneskorene, ďalej o to, že nebola podaná príslušnému orgánu, potom o to, že bola podaná neoprávnenou osobou, keďže ju podala advokátka, hoci podľa Trestného poriadku

oznamovateľ nemohol konať prostredníctvom právneho zástupcu, a napokon o to, že bola podaná neoprávnenou osobou preto, lebo advokátka konajúca v mene sťažovateľa nepredložila splnomocnenie. Ako to vyplýva z už uvedených úvah, ani jeden z uplatnených dôvodov nemohol ústavný súd akceptovať.

S prihliadnutím na uvedené skutkové závery je plne opodstatnená námietka sťažovateľa, že jeho sťažnosť zo 14. mája 2007 mala okresná prokuratúra skúmať meritórne. To zároveň znamená, že okresná prokuratúra nebola oprávnená považovať túto sťažnosť za podnet v zmysle zákona o prokuratúre. Okresná prokuratúra svojím postupom porušila čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom z ústavnoprávneho hľadiska nie je rozhodujúce, či konajúci prokurátor okresnej prokuratúry nesprávny postup subjektívne zavinil (napr. tým, že napriek podaniu zo 16. mája 2007 nepreveroval podanie sťažnosti v zákonnej lehote, resp. predloženie splnomocnenia pre advokátku).

Postup krajskej prokuratúry, ktorá na rozdiel od okresnej prokuratúry mala k dispozícii listinné dôkazy preukazujúce včasnosť podania sťažnosti a oprávnenosť advokátky konať v mene sťažovateľa, považuje ústavný súd tiež za porušenie označeného základného práva, avšak podstatne závažnejším spôsobom, a to nielen z objektívneho hľadiska, ale aj zo subjektívneho hľadiska príslušného prokurátora krajskej prokuratúry. Nemožno akceptovať názor krajskej prokuratúry, podľa ktorého by pre posúdenie veci malo byť podstatné, že v čase rozhodovania o sťažnosti tieto dôkazy nemal prokurátor k dispozícii. Naopak, treba prisvedčiť sťažovateľovi, že prípadné administratívne pochybenie polície, ktorá sťažnosť a splnomocnenie okresnej prokuratúre nezaslala, nemožno pričítať na ťarchu sťažovateľa. Krajská prokuratúra preto pochybila jednak tým, že zamietnutie sťažnosti bez jej meritórneho skúmania odobrila, ale aj tým, že súhlasila s právnym názorom okresnej prokuratúry, podľa ktorého bola sťažnosť považovaná za podnet podľa zákona o prokuratúre.

Porušenie označeného základného práva napokon dovŕšila generálna prokuratúra, ktorá predchádzajúce závery okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry vyhodnotila ako správne a pochybenia nijako nenapravila. V rozpore so skutočnosťou považovala jej adresované podanie sťažovateľa z 10. januára 2008 za ďalší opakovaný podnet.

Možno urobiť záver, že v konečnom dôsledku z pohľadu sťažovateľa došlo k odopretiu spravodlivosti (*denegationis iustitiae*). Stalo sa tak jednak tým, že sťažovateľovi bolo odopreté právo na meritórne preskúmanie vecnej správnosti uznesenia polície zo 4. mája 2007 v rámci konania o sťažnosti postupom podľa Trestného poriadku, ale aj tým, že mu bolo odopreté právo na vecné vybavenie jeho podania z 10. januára 2008 generálnou prokuratúrou v rámci inštitútu opakovaného podnetu postupom podľa zákona o prokuratúre.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na ochranu práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

Podľa § 56 ods. 3 písm. c) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže zakázať pokračovanie v porušovaní základného práva alebo slobody.

Berúc do úvahy citované ustanovenie ústavný súd zakázal generálnej prokuratúre pokračovať v porušovaní označeného základného práva (bod 2 výroku nálezu). Bude povinnosťou generálnej prokuratúry riadiť sa v ďalšom právnom názorom ústavného súdu a posúdiť podanie sťažovateľa z 10. januára 2008 ako opakovaný podnet. Pritom bude potrebné vysporiadať sa aj s argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorej o opakovanom podnete by mal rozhodnúť generálny prokurátor.

Vzhľadom na subsidiaritu právomoci ústavného súdu vyplývajúcu z čl. 127 ods. 1 ústavy neprichádza do úvahy, aby sa ústavný súd vyjadroval k vecnej správnosti uznesenia polície o odmietnutí trestného oznámenia sťažovateľa. Túto otázku má posúdiť v danom štádiu generálna prokuratúra, prípadne generálny prokurátor.

Sťažovateľ si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v sume 12 017 Sk.

Ústavný súd považoval za možné priznať sťažovateľovi sumu 11 908,32 Sk, a to za tri úkony právnych služieb v roku 2008 (prevzatie a príprava zastupovania, sťažnosť a replika) po 3 176 Sk. Priznal tiež 19 % dane z pridanej hodnoty zo sumy 9 528 Sk

vo výške 1 810,32 Sk. Napokon priznal aj režijný paušál trikrát po 190 Sk (bod 3 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2008